

George Alec Effinger – Maureen Birnbaumová, barbarka s mečem

**(MAUREEN BIRNBAUM, BARBARIAN
SWORDPERSON)**

(podle vyprávění Bitsy Spiegelmanové)

Naposledy jsem viděla Muffy Birnbaumovou, počkejte, no... v prosinci... ne, bylo to v lednu, protože jsem už měla po zkouškách, ale zase jsem ještě neodjela s matkou do Palm Beach, abych tam strávila několik příšerně nudných týdnů v hotelu B&T. Ano, už je tomu téměř deset měsíců, a ona mi řekla, abych počkala rok, než to odhalím světu – abych použila jejích vlastních slov. Ale nemyslím, že by Muffy nějak vadilo, že to bude o dva měsíce dřív; je daleko odtud a dokonce i v jiném čase – pokud se rozhodnete uvěřit tomu, co mi vyprávěla. Jestli tomu věřím já? Poslyšte. Neviděla jsem ji celý týden a potom mi poslala telegram – telegram, věřili byste tomu? Ne telefon. „Setkáme se patnáctého ledna v poledne pod hodinama. Přijď sama. Důvěřuj mi. Líbá Muffy.“ Co jsem si o tom měla myslet? Šla jsem tam a ona tam nebyla, ale nechala mi tam vzkaz: „Přijď na pokoj 1623.“ Všechno to bylo trochu záhadné, ale já šla nahoru. Otevřela jsem dveře, vešla a tam stála ta zatracená Maureen Birnbaumová skoro nahá; neměla na sobě nic než pár kožených řemínků přes prsa a mrňavé zlaté bikiny a v ruce držela ten prokletý meč, jako by očekávala, že přichází Nottinghamský šerif nebo někdo takový, a ne její nejlepší kamarádka a spolubydlící z koleje. Vůbec jsem nevěděla, co bych měla říct, a ona zatelefonovala, aby nám přinesli led, ukázala mi na křeslo a začala vyprávět tento příběh. Povím vám ho tak, jak ho mám nahraný na pásku; pak mi řekněte, jestli mu věříte nebo ne.

Tak poslouvej, řeknu ti, co se mi přihodilo. Věř mi, myslela jsem si, že se z toho zblázním, jednoduše zcvoknu. Ve škole byla příšerná nuda a navíc jsem byla kompletně přetažená. Kompletně. Potřebovala jsem prázdniny, a tak jsem řekla tátovi, že mi trochu intenzivního lyžaření udělá dobře, a tak se stalo, že jsem se ocitla v Mad River Glen a bylo mi tam docela fajn, než jsem si všimla konkurence z jiných univerzit. Byly úplně šíleně oblékané a dobře o

tom věděly, takže se stačilo jen podívat a hned bylo všechno jasné. Podle ohozu každý hned poznal, ze které školy jsou; jako by nosily uniformy. Děvčata z Vassaru byly ty, které sjížděly z kopce sešupem a měly svoje školní placky na klopách stodolarových bund plněných husím peřím. Holky z Benningtonu vypadaly jako otrhanci a snažily se lyžovat do kopce. Prostě nic v našem stylu, má drahá.

To jsou tvoje cigarety, Bitsy? Můžeš mi... ne, raději mi hoď celou krabičku. Zápalky mám tady v popelníku. Můj bože. Jak dlouho už jsem nekouřila...

Kde jsem to skončila? Ano, Vermont, jistě. Dívala jsem se na ten prokletý svah a připravovala se, že profičím dolů jako lavina, když mne něco zadrželo. Podívala jsem se na nebe a ono se stmívalo a bylo takové čisté a příjemné a přitom, studené – a vtom jsem uvnitř pocítila něco divného. Zpočátku jsem myslela, že umřu – jednoduše umřu. Pak jsem si pomyslela: „Proboha, vždyť já vím, co to asi bude. A to mi vždycky říkali, že se nic nemůže stát...“ Však to znáš. Ale mýlila jsem se v obou případech. Příští věc, co jsem věděla, bylo, že stojím úplně nahá ve sněhu vedle svého vlastního těla, které bylo pořád oblečené do té příšerné kombinézy od L. L. Beana a pomyslela jsem si: „Muffy, to je teda *konec*.“ Myslela jsem si, že jsem dočista mrtvá, nebo něco na ten způsob, ale nechápala jsem, proč je mi potom taková zatracená zima. Potom jsem se podívala do nebe a uviděla jsem tam červený bod a celá jsem se roztrásla. Hned jsem věděla, vo co kráčí, a řekla jsem si sama pro sebe: „Tam musím jít. Do nebe nebo do pekla, musím tam.“ Točila se mi hlava a blouznila jsem, a když jsem otevřela oči, vůbec jsem nebyla ve Vermontu, ale pořád mi bylo stejně zima.

Dám si Krvavou Mary. Na tebe je ještě brzy? Tak zazvoň, ať nám přinesou led, já už to vzdala. Máš hlad? Dobře, pak si zajdeme něco sníst. Já sice držím dietu, ale něco si dám.

Tak či tak, škola v Greenbergu mě nijak nepřipravila na to, co jsem uviděla, když jsem otevřela oči. Proboha, ocitla jsem se na nějaké příšerné planetě kdesi v kosmu. Bitsy, nemáš náhodou žvýkačku? Chiclet? Výborně, dej mi... ne, stačí jedna, díky. Hrozná planeta, řeknu ti. Před chvilkou jsem ještě stála na svahu a zápasila s tím nemožným zipem na kombinéze, kterou mi Pammy – to je nová

žena mého táty – koupila na Vánoce, a v příští minutě jsem zapadla až po komiky do nějaké oranžové hmoty a byla mi taková zima, že jsem myslela, že zmrznu na smrt. Byla mi taková zima, protože... Bitsy, myslím, že se budeme muset obejít bez ledu, protože v tomhle hotelu se asi led nesmí požívat, nebo co, tak nám nalej... protože jsem tam stála nahá jako novorozeně! Já! Tři roky spolu bydlíme na greenbergské koleji na jednom pokoji a ty jsi nikdy neviděla ani můj růžový zadeček. A teď tu najednou stojím nahá, celý svět si mě může prohlížet. Co za svět to byl, jsem nevěděla a nevěděla jsem ani, kdo by si mě mohl prohlížet, ale věř mi, Bitsy, o to jsem se v tu chvíli moc nestarala. Myslela jsem na důležitější věci a jedna z nejprvnějších byla, jak se rychle do něčeho obléct. Opravdu moc mi chyběla ta bunda. Byla šílená zima.

Kolem sebe jsem nic neviděla kromě té oranžové hmoty pod nohama. Nevěděla jsem, co to je. Tráva to nebyla, to bylo jednou jisté. Spíš to vypadalo jako houba, kterou měla uklízečka několik let namočenou v kbelíku. Hnus! A nic víc, jenom pár kopečků v dáli. Rozhodla jsem se zamířit k nim, protože mě nic rozumnějšího nenapadlo. Ostatními směry nebylo zaručeně nic a tam – kdo ví? Za těma pahorky mohl docela dobře být Bollmingdale. I když by mi v té chvíli stačil i Lamstone, to mi věř.

Umřeš smíchy, až ti to řeknu, zaručeně padneš. Když jsem vykročila, vznesla jsem se do vzduchu. Jako balón. Pomyslela jsem si: „Muffy, zlato, co ti to nasypali do piva?“ Když jsem se znovu dotkla nohama země, zkusila jsem to ještě jednou a zase jsem se vznesla. Ztratila jsem hodinu, než jsem se naučila chodit, běhat atak vůbec... Pořád ještě nevím, čím to vlastně bylo. Některý z těch naivků z Brusch-Benneta by to věděl na to šup, ale mě to stejně nepřípadlo nijak důležité. Potřebovala jsem se to prostě naučit.

Konečně jsem dorazila na vrchol prvního kopce – mráz mě při tom pořád štípal do zadku – a podívala se dolů na svůj nový svět.

Chceš vědět, co jsem uviděla? Neklepal někdo na dveře? Běž otevřít raději ty, Bitsy, protože obsluha v tomhle hotelu je hrozně užvaněná a můj táta se tu občas ubytuje. Škoda, že jsi neslyšela, co říkali na můj meč. Mluvili o něm pořád dokola, protože se styděli říct něco o mém oblečení. Připadá mi, že... Kdo je to? Led? Mohla bys

být tak laskavá a něco tomu chlapci dát? Nemám ani floka. Vidiš přece, že nemám žádné kapsy, nebo ne?

Všude bylo plno toho oranžového svinstva, až po... jakjenomsetojmenuje... až po horizont. Ale kousek od sebe, ani ne čtvrt míle, jsem zahlédla skupinku lidí. Vypadali, jako by se vydali na piknik, asi takový jako ten, co jsme měli s rodiči před regatou v Harwardu. Řekla jsem si: „Fajn, odvezou mě do nějakého motelu, kde počkám, až se to všechno vystříbí“. Ale pak mě napadlo, jak k nim půjdu, úplně nahá a celá zčervenálá zimou, během a tak vůbec. Napadlo mě, že bych si nejstrategičtější místa mohla zakrýt tou oranžovou houbou, ale nevěděla jsem, jestli ji vůbec dokážu utrhnout. Stála jsem a promýšlela podrobnosti, když jsem uslyšela křik té dívky. Křičela zrovna tak jako Corkie, když jsem jí hodila do vany leklou rybu. Tam se muselo dít něco příšerného, přepadení, krádež kabelky nebo něco stejně hrozného. Přirozeně, že jsem tam běžela ze všech sil. Nedívej se na mě tak překvapeně. To je přece normální, když se ocitneš na nějaké praštěné planetě, nahá a promrzlá na kost a kolem není nic jen dva měsíce na obloze. Říkala jsem ti, že tam byly na obloze dva měsíce? Jo, byly tam. Běžela jsem k těm lidem, protože jsem chtěla, aby mě odvezli do města, bylo mi fuk do jakého a napadlo mě, že když pomůžu té ubohé dívce, mohl by mi její otec případně dovolit, abych u nich nějakou dobu zůstala.

Když jsem doběhla na místo, zjistila jsem, že došlo k drobnému nedorozumění. Ukázalo se, že to, co jsem považovala za autokar s výpravou z Yale je ve skutečnosti nějaká surová bitka a všichni při ní používali zrovna takovéhle meče a používali je doopravdy. Říkám ti, Bitsy, krev stříkala na všechny strany a lidi opravdu umírali, všechno to bylo velice hrdinské a dramatické. Ti lidi bojovali s velkýma čtyřrukýma bytostma. Vážně, Bitsy, přestaň se smát. Ty obrovské čtyřruké bestie útočily na normálně velké lidi a všichni se při tom hrozně šklebili. Nikdy jsem se nedozvěděla, proč se tak smáli, zatímco se navzájem sekali na kusy. A jak jsem tam tak stála, pozabíjely se ty dvě skupiny navzájem, zůstal jenom jeden obrovský netvor a jeden skutečně dodělaný chlapík. Všichni ostatní, muži i ženy, leželi úplně mrtví na té oranžové houbě a mě to vůbec neudivilo. No jen si zkus představit něco, co je dvanáct stop vysoké a

mává čtyřmi meči současně tak rychle, že sotva zahlédneš ostří. A náhle ten sladký chlapík klopýtl, zavrával na těch svých zesláblých nohou a převalil se jak dlouhý tak široký na záda.

Bitsy, posloucháš mě nebo ne? Sama ani nevím, proč ti vlastně... Ne, počkej. Vůbec jsem ti nemusela posílat telegram. Mohla jsem zavolat matce. Akorát by z toho asi utrpěla šok, kdyby mě uviděla takhle. Rozumíš? Bylo to velice pohnuté, když jsem tam stála a dívala se, jak bojují a tak vůbec, a i když jsem je ani neznala, byla jsem strašně pohnutá a všechno to kolem. Takže bych skutečně čekala, že projevíš trochu účasti. Ty jsi nikdy nemusela s nikým bojovat, pokud nepočítám toho přiblblého prváka z Amherstu, se kterým jsi šla, když jsi měla před maturitou. Samozřejmě, že si na něj pamatuji. Hodně se podobal těm čtyřrukým nestvůrám.

No, pomyslela jsem si, jestli se mému světlovlasému hrdinovi přihodí něco definitivního, bude se ten netvor zajímat taky o mě. Tak jsem jako chytré děvče vyskočila, zvedla jsem meč – ano, právě ten, říkám mu „Stará Betsy“, protože tak říkal Davy Crockett své pušce nebo něčemu takovému – zvedla jsem Starou Betsy a postavila se před toho... toho netvora; pokoušejíc nedívat se mu do očí. To bylo velice jednoduché, protože měl oči alespoň šest stop nad mou hlavou. Zaujala jsem pozici – pamatuješ si, jaká jsem byla skvělá v tom šestitýdenním kurzu šermu, co jsme měly v druháku s tou jaksejenjmenovala, paní Duplanteovou. Pamatuješ přece, jak ze mě byla dokonale paf? No nic, ať už to bylo jakkoliv, představ si mě, jak stojím *en garde* a čekám, až to čtyřruké zlatíčko zaujme pozici. Hloupé bylo, že to neudělal, ale *bum!* rovnou mi seknul po mé ubohé hlavě.

Ale v tu chvíli jsem tam už nebyla. Byla jsem nejmiň o pět stop stranou. Pamatuješ si přece, jak mi tady šlo skákání. Hopsala jsem kolem asi tak minutu nebo dvě, abych posbírala myšlenky a přitom se držela dál od meče toho netvora. Prohlížel si mě při tom po čertech naštvaně. Můj blondátý sen ležel pořád na zemi a taky se na mě díval. „Popadni meč, blbečku!“ křičela jsem na něj a on kývl hlavou. Bitsy, zapomněla jsem ti říct, že na té planetě mluví všichni lidé anglicky. Je to velice milé a výhodné. Takže nakonec jsme toho netvora společně zabili. Ne, je to příliš odporné, než abych o tom

mluvila; všechno to píchání a sekání a krvácení a tak podobně. To šermování je mnohem příjemnější – to je jen jako bys někoho z legrace pošťuchovala ostrým mečem. A já musela odvést hlavní díl té řezničiny, protože ten můj drahoušek si s tou čtyřrukou bestií nějak nedokázal poradit. Sekal ji po nohou a mezitím stará dobrá Muffy vyskočila a odsekla jí tu její mrňavou lebku. Bylo to neskutečné.

No, to by tedy byla ta nejdynamičtější, nejzajímavější část příběhu. Když už se mi podařilo zažehnat nebezpečí, chlapec se rozpovídal.

„Ahoj,“ řekl. „Byla jsi skvělá.“

Já na to: „Díky.“

Cítila jsem se, jako bych slezla z houpacího koně, který měl jenom jeden oblouk, ale nedala jsem to na sobě znát. My ze školy z Greenbergu přece máme svou hrdost, Bitsy.

On pokračoval: „Jsem princ Van.“

„Uh-uh,“ řekla jsem. „Já jsem Maureen Birnbaumová. Můj otec je právník a já bydlím s matkou. Chováme zlaté pudly.“

„To je bezvadné,“ řekl princ.

Víš, jak vypadal! Nebudeš mi to věřit. Pamatuješ si na toho kluka, který přijel na návštěvu k té zrzavé čarodějnici ze Staten Island? Ne, ne z Rutgersu, toho z... jak jen se to jmenovalo? Taková škola, o které nikdy nikdo neslyšel – možná Colby College v Maine? Zní to jako název nějaké zatracené fabriky na sýry, co? V každém případě, kdyby stál vedle něj na té oranžové houbě, byl by mu trochu podobný. Až na to, že princ byl mnohem zbědovanější. Byl to vysoký štíhlý blondák s nádhernými zuby, oči měl jako Paul Newman a oblečený byl... vidíš přece, co mám na sobě já. Tak si to představ, má drahá, jenom při tom neomdli. On je moc hezký. A jmenuje se princ Van. Vždycky jsem ti přece říkala, že pro mne jednoho dne přijede...

Dobře, dobře. Opravdu jsem nevěděla, o čem si s ním mám povídat a vůbec. Chci říct, právě jsme vyhráli bitvu a všude kolem nás ležely ty odporné mrtvoly. Každou chvíli jsem nějakou musela překračovat a pokoušela jsem se dělat, jako by tam nebyly. Nakonec princ poklekl a svlékl tyhle kšíry z nějaké dívky, o které řekl, že to

byla jeho sestra. Vůbec nebyl smutný, nebo tak. Byl velice statečný; opravdu neobyčejně statečný: řeknu ti, žádné slzy kvůli ségře, pro ty by ta jeho palácová banda určitě neměla pochopení. A všichni ti mrtví hoši vypadali jako on, všichni blondatí a urostlí a až nepřírozeně hezčí; a dívky vypadaly jako ze skupiny Tri-Delt – měly světlé zvlněné vlasy a nádherné zuby. Princ Van mi vysvětlil, že to byla jeho družina a abych prý nebyla smutná. Může si opatřit jinou.

„A kdepak?“ zeptala jsem se. Zámek asi nebude moc daleko, napadlo mě.

„No,“ řekl a jeho hlas byl jako hrst valia; chtělo se mi při něm svinout do klubíčka a jen naslouchat, „moje město leží dva tisíce mil tímto směrem,“ a ukázal rukou, „ale blíž je jiné, vzdálené jen tisíc mil,“ a ukázal na druhou stranu.

Já na to: „Tisíc? Ty si děláš legraci.“

A on začal v tom stylu, jako: „Ještě nikdy jsem nepotkal nikoho, kdo by se ti vyrovnal.“ A usmál se. Bitsy, já... před takovýma mě varovala moje matka a já už si málem myslela, že ani neexistují. Asi jsem se zamilovala.

Říkám mu: „Jsem z jiného světa,“ a snažila jsem se předstírat, že procházky kosmem jsou u mě na denním pořádku.

„To všechno vysvětluje,“ odpověděl. „To vysvětluje tvou sílu, hbitost a exotickou krásu. Učarovaly mi tvé nádherné havraní kadeře. Nikdo na naší planetě nemá vlasy takové barvy. Je to velice působné.“ Havraní kadeře, můj bože! Myslím, že jsem se začervenala a právě o to mu asi šlo. Drželi jsme se za ruce. Přemýšlela jsem o těch dvou tisících mil s princem Vanem. Uvažovala jsem, co asi dělají chlapec a dívka na téhle planetě, když jsou sami. Určitě to samé, jako všude, řekla jsem si nakonec.

Putovali jsme dlouho a já mu položila spoustu otázek. Musel si o mně myslet, že jsem opravdu pitomá, ale vůbec se mi nesmál. Dozvěděla jsem se, že město je tak daleko odtud, protože se nacházíme na dně prastarého oceánu, který před mnoha a mnoha lety vyschl. Ted' na celé planetě nebyla žádná jezera ani oceány ani nic podobného. Asi jim vodu museli vozit, nebo co. Pomyslela jsem si, že tu někde musí být ropa a rozhodla se, že si to zapamatuji. Asi to ještě nikoho nenapadlo.

„A kde se plavíte?“ zeptala jsem se.

„Plavíme?“ zeptal se udiveně.

„A kde plavete?“

„Plaveme?“

Byl hezký, opravdu moc hezký, ale život bez plavání a veslování je hrozně nudný, nemyslíš? A napadlo mě taky, že když jsem se zmínila o těch zlatých pudlech, byl ke mně asi jen zdvořilý.

Zeptala jsem se: „Kde bych mohla dostat nějaké šaty?“ Napadlo mě totiž, že pokud město leží dva tisíce mil odtud, tak by po cestě mohly být nějaké osady nebo nákupní centra, kam chodí světlolvasí lidé kupovat svoje meče, kožené řemeny a všechno ostatní.

„Šaty?“ podivil se. Věděla jsem to, prostě jsem tušila, že to řekne, ale když jsem to pak slyšela z jeho vlastních úst, málem jsem omdlela.

Dlouho jsem pak kráčela mlčky, umírala touhou po cigaretách a přemýšlela. Nakonec jsem to už nemohla vydržet. Řekla jsem: „Poslyš, Vane. Neříkám to proto, že by mi s tebou nebylo dobře, když jsme sekali bestii a tak podobně, ale musím ti říct, že náš svazek má i určité stránky, které nejsou docela v pořádku a...“

„Svazek?“ řekl a při tom se pořád usmíval. Začínala jsem toho mít plné zuby.

Vysvětlila jsem mu to. Nebyli tam koně. Nebylo tam možné veslovat na loďkách, plavat, lyžovat, hrát kuželky. Nebyli tam somráci, večírky na chlapeckých školách ani ročenky. Žádné disko, pivo, Nantucket Island ani Coorsovo středisko. Nebyl tam *Sunday Times* ani čokoláda od Godivy a ani Dustin Hoffman. Nebyl tam Joni Mitchell ani jídelní automaty, ani zlatí pudli a ani malý zelený Triumph.

Nebyly tam šaty a Bitsy, představ si to, nebyly tam ani žádné obchody!

Takže jsem ho trochu smutně políbila na tvář a namlouvala si při tom, že i on vypadal smutně. Řekla jsem mu: „*Adieu mon cher*,“ a zamávala mu. Pak jsem se znovu natáhla k obloze – ach ano, hned mě napadlo, že dělám hloupost, protože jsem přece mohla přistát bůhví kde – a čekal jsem, že se ocitnu zpátky na zasněženém vrcholu ve Vermontu. Netrefila jsem se. Ale mohlo to dopadnout hůř. Mohla

jsem taky přistát na Saturnu nebo čertví kde. Místo toho jsem spadla na rohu Osmé ulice a Čtyřicáté páté. Nikdo si mě nevšiml; skvěle jsem zapadla mezi ostatní.

A teď, Bitsy, ráda bych tě požádala o malou službu, než zase vyrazím na cestu. Ano, na cestu, vem to čert! Vracím se tam. Nemíním přenechat toho nemožně atraktivního prince Vana těm drzým blondatým kočkám. On je můj. Podařilo se mi přenést svou výstroj a Starou Betsy, takže myslím, že se mi i podaří vrátit se tam se vším, co si s sebou vezmu. Takže bych si nejdřív chtěla nakoupit pár věcí. Můj otec mi vždycky říkal, abych byla na všechno připravená. Pořád to opakuje – je Svobodný zednář nebo něco takovýho. On určitě připravený byl, když potkal Pammy a to mu za chvíli bude padesát.

Nevadí. Pojdme, zajdeme spolu do nějakého obchodu a koupíme na mě nějakou báječnou sukni nebo dvě, nějaké senzační džiny, pár svetrů a košil s krokodýlem, blůziček, lyžařskou kombinézu, sluneční brýle a tak dále. Bude to skvělá švanda!

Jo, a ještě placku. Tu svou starou jsem ztratila.

Vydaly jsme se na nákupy k Saksovi a Bloomingdaleovi – nejdřív jsem jí ale přinesla nějaké levnější šaly, které jsem koupila u Korvette. Nechtěla jsem chodit centrem Manhattanu s Muffy, když na sobě měla jen kšandy a bikiny. Zatížila jsem tím matčinu kreditkartu čtyřmi sty dolary a musím říct, že jsem kvůli tomu musela o pár týdnů později vyslechnout pěkné kázání. Ale přísahala jsem, že budu mlčet. Muffy teď znovu zmizela, vrátila se do svého tajemného ráje a k princovi Vanovi s bezvadně rovnými zuby. Doufám, že je tam šťastná. A doufám, že se někdy vrátí a bude mi zase vyprávět své zážitky. A taky doufám, že mi vrátí těch čtyři sta dolarů. Ale to ukáže až čas...

Přeložil: Roman Sochor